

[Handelsministeren.]

og Forsikringsraadet gik nu ogsaa i Gang hermed. I dette Spørgsmaal havde Ministeriet, den Gang Socialministeriet, ikke noget afgørende at sige; naar Ministeren dog blev impliceret i Sagen, skyldtes det, saa vidt ses, navnlig Stridigheder mellem Raadet og Direktør Thielst, der blev forelagt Ministeriet, og jeg tør sige, at ofte drejede disse Stridigheder sig om Bagateller. Stridighederne udviklede sig endog til en Injuriesag, der den 9. December 1926 afgjordes saaledes, at afdøde Statsgældsdirektør P. O. A. Andersen, Direktør Henrichsen, Direktør Svanholm og Direktør Thielst hver idømtes en Bøde paa 500 Kr. for Ærefornærmelse mod Forsikringsraadets Medlemmer; disse var som nævnt Raadsformand Axel Kofod, Professor Harald Westergaard, Direktør Iversen og Folketingsmand Andreasen (Næstved).

Før at komme udover alle disse Vanskeligheder, som nu havde optaarnet sig, og for at imødekomme et Ønske fra Delegationens Side indvilgede Sundhedsministeriet i September 1927 i, at de to Forsikringsdirektører Dr. Jens Pedersen og Dr. N. A. Jørgensen opfordredes til at afgive en Udtalelse angaaende „Hjælpekassen“s Tilbud og eventuelt tilvejebringe et nyt Grundlag for Gotha-Banken. Dr. Jens Pedersen traadte imidlertid ret hurtigt ud af Sagen. Da Dr. Jens Pedersen traadte ud, var Dr. Jørgensen ene om at afgive Erklæring, og da han saa udarbejdede et nyt Forslag til et nyt gensidigt Selskab, hævdedes det, at han var Ministeriets Mand, og at Forslaget var Ministeriets Forslag. Dette benægtedes imidlertid bestemt af Sundhedsministeriet, der hævdede, at Forholdet tværtimod laa saaledes, at Dr. Jørgensen var ganske uenig med Raadet og ansaa „Hjælpekassen“s Tilbud for forkert. Under en Samtale herom er det saa kommet frem, at det kunde være naturligt, at han ikke indskrænkede sig til negativt at kritisere, men ogsaa nedfældede sine Tanker i Form af et skitseret Forslag om, hvorledes man skulde gaa frem, og heri var Ministeriet formentlig, efter hvad jeg kan skønne, enigt.

Da Ministeriet saa fik Dr. Jørgensens Forslag, gjorde man saavel Raadet som Delegationen bekendt med dette Forslag; men heri kan, efter hvad nu Socialministeriet har udtalt i Sagen, ingenlunde lægges, at Forslaget var Ministeriets, eller at Ministeriet paa Forhaand skulde have forpligtet sig til at godkende Forslaget, hvilket man i øvrigt kan sige, det var ganske ude af

Stand til uden at have konfereret med det sagkyndige Forsikringsraad.

Om hele dette sidstnævnte Spørgsmaal, som jeg her har nævnt vedrørende Dr. Jørgensens Virksomhed og angaaende det Krav, som ogsaa er nævnt under Forhandlingerne, fra Dr. Jørgensen paa et stort Honorar, maa jeg henvise til, hvad den tidligere Minister i Socialministeriet, den Gang Sundhedsministeriet, Dr. Rubow, i en Skrivelse til mig paa min Foranledning, dateret den 7. Oktober 1929, har sagt. Afdøde Dr. Rubow, der var Minister, da Sagen stod paa, har skrevet følgende til mig:

„Noget Honorarspørgsmaal blev ved de herom førte Aftaler overhovedet ikke fremdraget. Paa et senere Tidspunkt, efter at Dr. Jørgensen havde udført et øjensynligt ret betydeligt Arbejde for at bringe en Ordning i Stand, der bedre end de tilstedeværende Forslag kunde tilfredsstille den saakaldte Delegation, fremsatte Dr. Jørgensen under en personlig Samtale med mig Ønske om et Honorar paa 12 000 Kr. for sit Arbejde. Jeg gjorde straks Dr. Jørgensen opmærksom paa, at Ministeriet ikke raadede over noget Beløb til dette Brug, og at et Beløb af denne eller lignende Størrelse overhovedet ikke kunde udbetales uden efter Finanslovbevilling, idet jeg tilføjede, at en saadan Bevilling sikkert ikke vilde blive søgt eller ydet. Dr. Jørgensen gjorde mig da opmærksom paa, at han ved sine Beregninger for det nye Gotha-Selskab havde regnet med og opført et større Beløb til Startomkostninger, og at hans eventuelle Honorar formentlig kunde søges heraf. Denne Tanke fandt jeg rimelig, idet den stemmede med min Opfattelse, at Dr. Jørgensens Arbejde mere var udført for „Delegationen“ og det nye Selskab end for Ministeriet, og jeg indvendte derfor ikke noget mod denne Dr. Jørgensens Idé, idet jeg stadig undlod at udtale mig om det berettigede i det eventuelle Honorars Størrelse. Til Slut kan jeg derfor kun gentage, hvad jeg allerede i telefonisk Samtale med den højtærede Minister har sagt, at der paa ingen Maade mellem Dr. Jørgensen og mig er truffet Aftale om et Honorar til Doktoren af en nærmere angivet Størrelse.“

Det var denne Skrivelse, som tidligere er omtalt, som Dr. Rubow sendte mig faa Dage, før han døde.

I September 1928 indkaldte Forsikringsraadet til en Generalforsamling af de forsikrede, idet Raadet i Medfør af § 31